

opusdei.org

En vecka för att vidga vyer.

Varje år i början av juli samlar veckan "Volontärprogram" på klubben Fontneuve en grupp flickor från gymnasiet, som har kommit för att dela sina första lovdagar med handikappade barn. Oavlönat frivilligt arbete för att syssla med andra.

2010-09-16

Pia berättar:

Somliga av oss hade redan umgåtts med handikappade barn, andra

däremot inte. Redan vid deras ankomst den första dagen önskade vi ge dem allt, och de var beredda att ta emot allt. Det är de som från första ögonblicket av vårt möte tog emot oss och inte omvänt; som somliga bland oss påpekade: ”När vi kom, tog Marie-Joëlle min hand, gick ut med mig i trädgården och lade bollen i mina händer”, det fanns inga fler frågor att ställa, det var de som styrde.

Bland de fyra flickorna, som lämnades i vår vård, hade vi sångerskan Mathilde, dansösen Margot, hårfrisörskan Marie-Jo och Victoire, proffset på att modellera. Alla är olika, de har fyra olika handikapp men också olika behov. Mellan den som vill spela boll, och den som bara har en enda tanke i huvudet att springa i väg och de båda andra som vill roa sig inomhus, är olikheter svåra att ta till sig, och blickarna som utbyts sinsemellan

kan vara förvånande. Slutligen uppdelning av tiden i två delar: dans och bollspel.

Eftermiddagens sysselsättningar var inte mera vilsamma än morgonens, eftersom målet var att gå ut till parken, till mediateket eller också till zoologiska trädgården, och der som var avsett som en lärorik utflykt blev vanligen en kurragömmalek, där vi befanns springa efter varandra!

Till sist avslutas vår vecka med ett skådespel som framställer Charlie och Chokladfabriken som har kostat oss stor ansträngning att sätta upp, men det blir mycket representativt för vår vecka: några ansträngningar, många fina ögonblick, präglade av leenden. Genom att ge en vecka under lovet får man tillfälle att lära sig mycket, att återfå smaken för små enkla ting som dock tillför något åt vardagen. Det är en mycket vacker erfarenhet, och var och en av oss

råder vem som än ställer frågan att uppleva den”

”Denna vecka har också hjälpt mig i min tro”, vittnar Saschia: ”Margot, som nyligen har gått till sin första kommunion, bad mig en dag med gester att komma med henne till kapellet. Jag kände genast något speciellt mellan henne och Herren. Hon ville säga till mig ”Lyssna, Gud talar till mig.” hon talade också med honom med gester med ett förtroende och en ömhet, som rörde mig. Jag kände ett behov att tacka för att få vara där, att ha kunnat syssla med dessa barn med en mycket tydlig känsla att under denna vecka ha fått mer än jag givit” En känsla, som i hög grad delades av Claire, Blandine, Marie-Gabrielle...

”Tack för att Ni anförtrrodde oss era flickor denna vecka” sammanfattade Cécile entusiastiskt inför föräldrarna som kommit för att se skådespelet

och beundra fotografierna. ”De har lärt oss mycket genom sin energi och sin livsglädje. Detta hjälper verkligen att återfinna meningen med det väsentliga: veckan var oförglömlig och det är de som gjort allt.”

Detta är alltså en lovvecka, som är ovanlig och rik på oväntade upptäckter, fördelaktigt också för att bättre förstå den helige Josemarías reflektion i hans bok " Vägen " (419): *Barn. Sjuk. Frestas du inte att använda versaler när du skriver de här orden? För en förälskad människa ser Honom i barnen och i de sjuka.*